

КАПУСТЯК ЯРОСЛАВ ЯРОСЛАВОВИЧ (26.01.1982 – 01.05.2024)

Надійшла сумна звістка з війни, загинув Герой КАПУСТЯК Ярослав Ярославович, житель с.Лешків.

КАПУСТЯК Ярослав Ярославович народився 26 січня 1982 року в селі Лешків Шептицького району Львівської області. Закінчив Лешківську восьмирічну школу. Після закінчення школи продовжив навчання у місті Угнів, де здобував професію автомеханіка.

У 2000 році Ярослав був призваний на військову службу до міста Броди. Після закінчення військової служби працював у різних сферах. В останні роки свого життя працював на фермерських роботах.

Ярослав зростав кмітливим, добрим та щирим юнаком. У селі його знали й любили. Не було людини, з якою він не міг би поговорити. Він був товариським, відкритим до людей, завжди знаходив добре слово для кожного.

Ярослав дуже любив співати й танцювати, умів радіти життю та дарувати гарний настрій людям, які його оточували. Його пам'ятають як добру, щиру, життєрадісну та чуйну людину.

8 березня 2024 року Ярослав був призваний на військову службу для захисту України. Військову підготовку проходив у селі Мала Любаша Рівненської області. Після завершення навчання проходив службу у військовій частині А7400 на посаді кулеметника.

19 квітня 2024 року обірвався останній зв'язок із Ярославом.

Після його зникнення рідні не припиняли пошуків. Двоюрідна сестра Галина протягом тривалого часу розшукувала Ярослава, боролася за нього, зверталася до відповідних органів та робила все можливе, щоб встановити його місцезнаходження. Рідні жили надією та вірою, що Ярослав повернеться.

Пізніше його особу було підтверджено за результатами ДНК-експертизи.

1 травня 2024 року Ярослав Капустяк загинув у місті Часів Яр Донецької області під час захисту України.

Особливо дорогими для двоюрідної сестри Галини назавжди залишаться останні слова Ярослава під час їхньої останньої розмови:

«Сестро, ти мене любиш? Ти будеш мене шукати?»

Після цього він попросив її обов'язково зателефонувати мамі. Він нагадував про це тричі. Тоді ніхто ще не міг знати, наскільки важливими стануть ці слова. Здавалося, ніби Ярослав щось відчував і хотів залишити найважливіше прохання.

Його прохання було виконане. Його шукали, чекали, вірили та до останнього не втрачали надії.

Понад усе Ярослав любив свою маму. Для неї він був найдорожчим сином. На долю матері випало страшне випробування — поховати трьох своїх синів.

Ярослав назавжди залишиться в пам'яті рідних, друзів, односельців та побратимів як добрий, щирий, кмітливий, товариський і життєрадісний чоловік.

Його життя обірвалося надто рано, але любов до нього та пам'ять про нього назавжди залишаться в серцях тих, хто його знав і любив.

Вічна пам'ять і вічна слава Герою України!